

Törökországi élménybeszámoló

A mi kis kirándulásunk a Liszt Ferenc reptéren kezdődött. Nagy nehezen a tömegben kószálvogva egymásra bukkantunk, és elkezdtünk ismerkedni a másik csapattal. Miután a bőröndjeinket leadtuk, azután mindenki búcsút vett a családjától, es elindultunk a terminálba. Kis várakozás után, már a jegyeket mutattuk fel, és elfoglaltuk helyeinket a repülön.

A repülön elláttak minket egy fülhallgatóval, mellyel képesek voltunk csatlakozni a székek támlájába helyezett kis számítógépként funkcionáló, érintő képernyős kijelzőkhöz. Tomi első repülési élményét társasággal élvezhette, mivel együtt ültünk meglehetősen közel a repülőgép szárnyához. Elkezdődött a kellemes utazás, mindenki lefoglalta magát filmnézéssel, olvasással, zenehallgatással, amit a kis monitor biztosított számunkra. Az út közepe felé nagy meglepetésünkre a stewardessek ételt hoztak nekünk, ami mindegyikünknek nagyon ízlett.

Első megállónk Istanbul volt. Rengeteg szakállas ember várt minket, belesöpöntünk egy teljesen más kultúrába. Kis várakozás után felszállhattunk az antalyai járatunkra. Én egy arab ember mellett élvezhettem azt a szinte két órás utat, amit már elég fáradtan töltöttünk el. A stewardessek szintén nem hagyták közérzetünk csökkenését, ezért itt is étellel és üdítő italokkal szolgáltak ki minket. A levegőben csodálatos volt lenézni a éjszakai Istanbulra, gyönyörű látványban részesülhettünk.

Antalyába érkezvén átvettük csomagjainkat és a reptér előtt egy kedves fiatalember várt minket. Simeon, a kísérőnk volt a szállásunkig. Egy party busszal vártak minket, amiben a világítás és zene mellett remek volt a hangulat, ennek ellenére néhányan mégis elaludtak. :) Megérkeztünk a szállásunkra, Kemerbe, azon belül Göynükbe, ahol kedves emberek fogadtak minket. Bár sötétség volt, mégis elkápráztatott a látvány, miután beléptünk a citrom-, narancs-, és lime fákkal még vonzóbbá tett környezetbe. Az udvarból való kilátást, a várost körbevevő hegyek biztosították. Az udvar világítását egy kivilágított, óriási medence nyújtotta számunkra.

A magyar lányokkal a repülön és az úton csak jó irányba haladt a kapcsolatunk, ezért néhányan picit kint maradtunk beszélgetni, míg szabadon ugráló nyulak szórakoztattak.

Eljött az alvás ideje és mindenki nyugovóra tért a fárasztó nap után.

Új emberek érkezése

Az első pár nap azzal telt el, hogy új emberek érkeztek, megismerkedtünk szobatársainkkal, akár egyik étkezés mellett az öt közül, vagy a nagy forráságban, a medencében töltött idő közben. Rengeteget fociztunk, röplabdáztunk míg el nem kezdődtek a mindennapi, szórakoztató programok.

Rengeteg programmal voltunk naponta elhalmozva, emiatt kevés szabadidőnk volt, viszont ezt senki sem bánta, mivel mindenki mindent nagyon élvezett. Esténként előadásokban volt részünk, amiket nagyrészt magunk adtunk elő.

A napok csak teltek és teltek. Minden este csak arra gondoltunk, hogy még egy nappal kevesebb. A táborban rengeteg versenyben volt esélyünk próbára tenni magunkat, és a győzteseket mindig díjban részesítették. Sok emberrel ismerkedtünk, ennek segítségével volt az is, hogy más-más gyerekekkel kerültünk össze. Én egy ghánaival (Prince-cel), egy egyiptomival (Ziaddal), és egy orosz fiúval, (Daniellel) voltam egy szobában. Nagyon szerencsésnek éreztem magam, mivel mind nagyon jófejek voltak, és nagyon jókat beszélgettünk egymással. A napokban megismerkedtünk egy szlovákiai magyarral Mátyással, aki csakis magyarul tudott beszélni. Matyi, amikor csapatos verseny volt, a magyarok oldalát erősítette részvételével.

Túrázás a kanyonban

A táborozásunk közepe felé, miután felébredtünk, buszok vártak minket a szállásunk előtt, amik elszállítottak minket egy sziklás környékre. Senki nem tudta, de már mindenki sejtette, hogy aznap különleges programban lesz része. Rövid hegymászás után leértünk egy kanyonba, ahol mindenki bűvárfelszerelést kapott. Eleinte még nem sejtettük, hogy a felszerelés miatt szükséges, de pár perccel korábban a vacogó fogak mindent elárultak. A víz jéghideg hőmérséklete ellenére annyira tiszta volt, hogy még inni is lehetett volna belőle. Miután kezdtünk hozzászokni a vízhez, elindultunk két óriás hegy között, elég szűk helyeken. Azt hiszem ez volt a kedvenc részem a táborozás alatt, mivel nem csak úszkáltunk a hegyek között, hanem volt, ahol sziklákra és óriás kövekre kellett felmászni, hogy tovább mehessünk. Egy idő után eljutottunk egy olyan helyre, ahol felmászhattunk egy magas sziklára, és onnan ugrálhattunk be a vízbe. Az volt az utolsó állomás, mivel annál tovább nehezen mehettünk volna. A visszafelé vezető úton egy csúszdaként funkcionáló nedves kőről csúsztattak le mindannyiunkat. Meggyőződésem volt arról, hogy ez a nap mindenkinek ott marad az emlékei között.

Miután hazaértünk, mindenki elindult a saját "Work Shopjára". A Work Shop egyike volt a mindennapos programoknak, amit még a tábor elején mindenki kiválaszthatott. Lehetőségünk volt énekelni, rajzolni, színészkedni, táncolni, mérnökösködni, játszani, spray painttelni. Először Spray Artra szeretnénk volna menni, de mindenki letámadta azt a foglalkozást, ezért Nátival, Vikivel és Matyival elmentünk énekelni. A tábor végére minden WorkShop-nak elő kellett adni egy előadást. A miénk kifejezetten jól sikerült.

A minden napos programjaink közé tartozott a choice time, amikor elmehettünk sportolni, vásárolgatni, fürödni. A napi routineból a tengerpart látogatása sem maradhatott ki. A tábor két csoportból állt. Az első csoport délelőtt, a másik délután ment ki a tengerpartra. (Persze csoportok szerint, ez minden nap felcserélődött). A tengerpart homokos, a tenger viszont kavicsos, ennek ellenére elkápráztató és tiszta volt. Rengeteget fürödtünk a sós vízben, új barátainkkal.

Egyik nap ellátogattunk Kemerbe, bejártuk a nagy várost, megkóstoltuk az igazi kecsketejből készült török fagyit, török édességeket, a török kebabot. Számomra a Török gasztronómia tökéletesen eleget tett, sőt a magasra tett mércét túlszárnyalta.

Az utolsó esténk

Eljött a senki által nem várt utolsó nap. Ennek ellenére, mindenki buzgóan készült az utolsó esti előadásra. A tábortól pár méterre volt egy színpad, ahová szinte minden este kimentünk. Az utolsó este, miután mindenki előadta azt, amit azon a csodálatos két héten tanult, eljött az érzékeny búcsú ideje. A szervezők mindenkinek kis cérnaszállakat és egy cérnából készült kis nyakláncot adtak. A feladatunk az volt, hogy minden barátunknak kössünk egy cérnaszálat a nyakláncára és mondjunk el a vele átélt legjobb élményeinket, vagy róluk kialakult véleményünket. Sokan elérzékenyedtek, örömkönnyek pottyantak a szemünkből. Ez hát az a nyaklánc, ami mindig szeretettel tölt el, és, ha ránézek eszembe jut az, hogy ez a két hét rengeteg baráttal ajándékozott meg.

A búcsú után az elmaradhatatlan buli következett. Táncoltunk, fürödtünk és aznap éjjel addig beszélgethettünk, amíg csak akartunk.

A kis utazásunk vége

Reggel arra ébredtünk, hogy a fél társaság már elment. Reggeliztünk, még bepakoltuk az utolsó törülközőnket is a táskánkba és egy finom reggeli után hazaindultunk.

Nagyon hálásak voltunk a Rosatom iskolának, hogy lehetőségünk volt egy ilyen szép két hetes „vakáción” részt vennünk. Hálásak voltunk Karinának, a kísérő tanárunknak azért, hogy elviselt minket és jó volt hozzánk.

A hazafele vezető úton a repülőn már mind aludtunk, és vártuk, hogy újra találkozhassunk szeretteinkkel. Budapesten a csomagok zökkenőmentes átvétele után ez így is történt és elmeséltük nekik minden egyes dolgot, ami megtörtént velünk e két hét folyamán.

